

Den sagkyndige Vejledning vedrørende Kirkers Opvarmning kan deles i følgende Grupper:

1. Vejledning, naar Kirkerne staar for Anskaffelse af nye Anlæg.
2. Vejledning vedrørende eksisterende Anlæg.
3. Prøvefyringer samt Vejledning i Anlæggenes Pasning og Vedligeholdelse.
4. Afgivelse af Betænkninger vedrørende Nyanlæg og Ændringer af bestaaende Anlæg, som kræver Ministeriets Approbation.
5. Undersøgelse af Mulighederne for nye Opvarmningsmetoder, Udfærdigelse af ministerielle Cirkulærer med Vejledning for Planlægning af saadanne Anlæg.

1. Vejledning ved nye Anlæg.

I Henhold til Lov Nr. 282 af 30. Juni 1922 om Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde m. m. kan Menighedsraadene ved Henvendelse til Ministeriet uden Udgift for Menighedsraadene faa sagkyndig Vejledning med Hensyn til Kirkernes Opvarmning.

Der findes i Øjeblikket 5 forskellige Maader til Opvarmning af en Kirke:

1. Ved Anvendelse af en almindelig Kakkelovn.
2. Ved Anvendelse af en Kalorifere.
3. Ved Anvendelse af et Lavtryksdampanlæg.
4. Ved Anvendelse af et Varmtvandsanlæg.
5. Ved Anvendelse af Elektricitet.

I ældre Tider nøjedes man med Opstilling af en Kakkelovn i Kirkerne. Dennes Form og Ydeevne blev bestemt ved forskellige Cirkulærer, og Loven af 9. Marts 1893 bestemte, at en Ovn skulde kunne fremskaffe en Temperaturstigning paa 6° R. = $7\frac{1}{2}^{\circ}$ C. ved 16 Timers Fyring. Hvis man tænker sig, at man begyndte med 0° i Kirken, skulde Ovnen altsaa kun kunne bringe Temperaturen op til $7\frac{1}{2}^{\circ}$ C., hvad man dengang betragtede som tilstrækkeligt. Disse Bestemmelser maa ses paa Baggrund af, at man i Forvejen slet ingen Opvarmning havde. Ved Genforeningen var der i adskillige af de sønderjyske Kirker ikke engang Kakkelovn, og det ligger kun 10 Aar tilbage, at der f. Eks. blev indrettet Varmeanlæg i Brøns Kirke, som indtil dette Tidspunkt ingen Varme havde.

Imidlertid steg Fordringerne til Kirkernes Opvarmning, og ved de nye Kirkelove i 1922, paa hvilket Tidspunkt Loven om Kirkers Opvarmning af 1893 blev ophævet, bestemtes det, at Kirkerne skulde opvarmes tilfredsstillende, hvilket nu af Ministeriet er fastslaaet til, at Kirkerne skal kunne opvarmes til 15° C. i Bænkehøjde, ved 10 Timers Fyring. Da dette medførte, at man skulde anvende større Kakkelovne, kom man ind paa Kalorifereanlæg, hvorved det er muligt at anbringe mere Varmeflade paa en mindre skæmmende Maade, end de store, uformelige Kakkelovne. I mange Kirker findes endnu de gamle Kakkelovne, og hver Gang en saadan bliver opbrændt, er der Anledning til at overveje, hvorledes det nye Opvarmningsystem skal planlægges, saaledes at man faar dette anbragt, paa en i hvert enkelt Tilfælde passende Maade.

Hvor Kirkerne i en Aarrække har haft Kalorifereanlæg, melder Spørgsmaalet sig om Anskaffelse af et mere moderne og mere brændselsbesparende Anlæg, med Fyring uden for Kirken, og der skal da træffes Afgørelse, om man skal gaa over til et Lavtryksdampanlæg, som anvendes, hvor der kun fyres op om Søndagen, eller et Varmtvandsanlæg, naar de kirkelige Handlinger i Ugens Løb er saa mange, at en kontinuerlig Fyring, Vinteren igennem, kan betale sig.

Endelig er der i de senere Aar udført en Del Opvarmningsanlæg ved Elektricitet. Der er i Øjeblikket indlagt 25—30 Anlæg Landet over, men da disse Anlæg kræver meget nøje Overvejelser med Hensyn til Varmefladens Placering, Betingelserne for Strøml levering m. m., er en Vejledning med Hensyn til disse Anlæg absolut paakrævet for at sikre Menighedsraadene mod Overraskelser med Hensyn til de aarlige Udgifter.

Som Følge af hele Opvarmningsteknikkens rivende Udvikling i de sidste Tiaar og de stigende Krav kan en Vejledning ikke betragtes som tilendebragt, naar en Kirke i Løbet af et Tidsrum af 40 Aar har faaet een Vejledning ved Anskaffelse af et nyt Anlæg. Da et Anlægs Levetid ikke kan sættes til mere